

Forsørgelsestjenestehjem, og paa hvis fortsatte Forsørgelse vedkommende Kommune maatte være belabet, som Følge af de nye Regler kunde blive overført til en anden Kommune til Forsørgelse.

Medens der efter, hvad alt ovenfor er udtalt, ikke er funden Anledning til at opretholde Reglen i Bl. 28de Decbr. 1827 § 1, er en til Statutens § 2 svarende Bestemmelse optagen i Lovforslagets § 27; med Hensyn til denne bemærkes, at det allerede nu fastholdes af Administrationen, at det ved Afgjørelsen af, i hvilken Kommune en hjemløs Trængende skal forørges, maatte komme an paa, hvor Forsørgeren, hvis en saadan findes, har Ophold. Paragrafens sidste Stykke er redigeret, som foreslaaet, for at accentuere, at den der forestreves ekstraordinære Forsørgelsesmaade for Statskassens Regning kun vil kunne benyttes, naar en dansk Underaaet, der intet fast Forsørgelsessted har her i Landet, efter stedsundens Forhandling med udenlandske Myndigheder skal modtages til fremtidig Forsørgelse her, ikke derimod naar en Person uden saadan Forhandling indkommer hertil fra Udlandet, om end muligens som Følge af, at han er udstiftet fra vedkommende fremmede Land. I sidstnævnte Tilfælde vil han være at tage under Forsørgelse efter Paragrafens 1ste Stykke af den Kommune, i hvilken han først befindes trængende.

Til Kapitel III.

Den Opgave, der i vor Tid er stillet det offentlige Fattigvæsen, er saa omfattende og griber paa saa mange Maader ind i store Samfundsklassers Liv, at det vistnok vilde være ugjortligt, og under alle Omstændigheder næppe vilde være heldigt i en Lov at give Forskrifter for Forsørgelsesmaaden, der kunde anvendes i alle mødende Tilfælde. Til at afgjøre, under hvilken Form Fattighjælp i ethvert Tilfælde helst bør ydes, naar Hensynet saavel til Humanitetens Fordringer som til Kommunens økonomiske Løb skal være Fyldest, udkræves der et saa nøje Kjendskab til den Trængendes hele Personlighed og hans Livsforhold, og de mest forskjellige Hensyn bør kunne komme i Betragtning, alt efter som Taleren er om en enligstillet Person eller en Familie, og efter som den Paagældende er ung eller gammel, arbejdsfør eller helt eller delvis ude af Stand til Selverhverv, er en usforbederlig Person, der bør undertages Tugt og Tvang, eller usforfyldt er kommen i Nød o. s. fr.; i lige Maade vil Forskjellen mellem Forholdene i Byerne,

navnlig de større, og paa Landet, og Hensynet til de lokale Forhold i hvert enkelt Fattigdistrikt kunne være af stor Betydning i den heromhandlede Henseende. Med disse Betragtninger for Øje har man undladt i nærværende Kapitel at give for detaillerede Forskrifter, ved hvilke der let paa lidet heldig Maade vilde gjøres Indgreb i den relative Frihed til at bestemme Forsørgelsesmaaden, som bør indrømmes Fattigbestyrrelserne, for at de kunne tage alle tilbørlige Hensyn i ethvert foreliggende Tilfælde. Det er derfor i Almindelighed overladt til Fattigbestyrrelserne at vælge, hvorledes de ville forørges enhver enkelt Trængende, samt hvori Hjælpen skal bestaa, og man har ifkun ment udtrykkelig, jfr. § 28, at burde forbyde at forørges Fattige ved at lade dem gaa paa Udgang hos Kommunens Behovere, saavel som at sætte Fattiges Modtagelse til Pleie og Forsørgelse til offentlig Vicitation, hvilket Sidste iøvrigt allerede nu anses for utilstedeligt.

Af Forskrifter af mere almindelig Karakter har man endvidere optaget enkelte andre paa Omraader, hvor fuld Frihed ikke stjønnes at kunne indrømmes de lokale Bestyrrelser. I § 29 har man saaledes gjort den Indskrænkning i Retten til at indlægge Trængende i Forsørgelsesanstalter, at kun Personer, hvis Forhold ikke egne sig til Understøttelse i Hjemmet, kunne henvises til Forsørgelse i saadanne Anstalter. Der tilføjes herved bl. a. at modarbejde det Misbrug, som bitterligt har indsneget sig i enkelte Kommuner, at Trængende, der attraa anden Fattighjælp end Sygehjælp, selv om den Understøttelse, de med fuld Føje søge, kun begjæres for en kortere Tid eller er forholdsvist mindre betydelig, uden Staaansel henvises til at lade sig indlægge i en Fattiggaard eller Arbejdsanstalt, alene i den Hensigt, at de skulle foretrække at lide Nød fremfor at udrydes af deres bante Omgivelser og blive underkastede de Indskrænkninger i den personlige Frihed, som Livet i deslige Anstalter, hvor vel indrettede de end maatte være, med Nødvendighed medfører. Fremdeles er der i § 30 optaget forskjellige indskrænkende Bestemmelser angaaende Børn, der ikke forørges i Forbindelse med deres Forældre, samt angaaende de paa Forsørgelsesanstalter indlagte uværdige Personers selvstændige Afsondring fra gamle og svagelige Trængende samt Børn. Med Hensyn til den i Slutningen af § 30, 1ste Stykke optagne Regel om Fattigvæsenets Tilsyn med Børn, der ere opdragte paa det Offentliges Betøstning, udover Konfirmationsalderen bemærkes, at den nævnte Bestemmelse bl. a. afviger fra de tilsvarende ældre, der inde-